

VIDA PARROQUIAL

Del 25 de juliol al 1 d'agost 2021

* De dilluns a divendres un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí, dissabte fins a las 13h. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.

* **Confessions:** 1 hora abans de les misses i si cal sempre que es demani.

* **Matrimonis:** Carles Codina Prat i Pati Echevarne Bau (16 juliol) i Marc Carrillo Medina i Clàudia Cortadellas Llàcer (23 juliol).

* **Ajuda a l'Església necessitada:** a la missa d'aquest dissabte 24 de juliol i també a la missa de les 19h. del diumenge 25, uns representants d' "Ajuda a l'Església necessitada" ens faran una breu exposició de les seves activitats.

* **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, els **dijous de 18h. a 20h.** a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 19,45h.

* **Telèfon mòbil de la parròquia,** El podeu utilitzar també per missatges de whatsApp. Si hi voleu deixar el vostre contacte, us faríem arribar missatges dels horaris, activitats o altres notícies de la parròquia.

696 595 703 Sr. Joan Ferrer (despatx)

* **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.

Tel. 93 7926144 Mòbil 696 595 703 mail: santandreu473@arqbcn.cat

Web: parroquies3viles.com

Web arxiprestat : arxiprestatdemataro.org

HORARI DE MISSES:

PARRÒQUIA: Diumenges i Festius: 11,30h. 19h. (cast)

Dissabtes i vigílies de Festius: 19 h.

Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.

Dimecres: a les 10h. del matí.

ESGLÉSIA DE SANT PERE: Diumenges i Festius a les 10h.

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

25 juliol 2021. Diumenge XVII durant l'any. Cicle B. nº 30

Lectures: Ac 4, 33. 5, 12, 27-33 2 Co 4, 7-15 Mt 20, 20-28

PODEU BEURE EL CALZE QUE JO HE DE BEURE?

El passat diumenge vam celebrar la Festa de la Minerva, on professàvem la nostra fe en la presència *veritable, real i substancial* de Crist en l'Eucaristia. Tot honor i tota glòria al nostre Bon Déu, que se'ns entrega i ens invita a la seva divina comunió: "*us ho ben asseguro: si no mengeu la Carn del Fill de l'home i no beveu la seva Sang, no tindreu vida en vosaltres*" (Jn 6, 53). Per tal de respondre a aquesta invitació, ens hem de *preparar* a aquest moment tan gran i tan sant. Sant Pau ens exhorta a la conversió i a un examen de consciència: "*qui mengi el pa o begui la copa del Senyor indignament haurà de respondre del cos i la sang del Senyor. Que cadascú s'examini a si mateix, abans de menjar el pa i beure la copa, perquè qui menja i beu sense tenir present que es tracta del cos del Senyor, menja i beu la pròpia condemna*" (1 Co 11, 27-29). No es pot combregar quan no es creu en la fe de l'Església ni es viu conforme a ella. I per altra banda, com canviaria la nostra vida, la de les nostres parròquies i pobles si cada dia combreguéssim millor, més ben disposats amb més fe, esperança i caritat... Regnaria la humilitat i la mansuetud de Crist, la bondat i la puresa, la llibertat que ens capacita per l'entrega a Déu i als germans. Seríem autènticament *sal i llum*. Viuríem la mateixa vida del Crist. Res més inefable i apassionant.

+ Mn. David Navarro Manich

HOMILIA DEL PAPA FRANCESC (abril 2021)

L' Església és una gran escola de pregària. Molts de nosaltres hem après a recitar les primeres oracions estant sobre els genolls dels pares o dels avis. Potser que encara guardem el record de la mare i el pare que ens ensenyaven a

recitar les oracions abans d'anar a dormir. Aquells moments de recolliment són sovint aquells en què els pares escolten alguna confiança íntima dels fills i els poden donar el seu consell inspirat en l'Evangelí. Després, a mesura que van creixent, hi ha altres trobades, amb altres testimonis i mestres de pregària.

La vida d'una parròquia i de cada comunitat cristiana està marcada pels temps de la litúrgia i de la pregària comunitària. Aquell do que vam rebre amb senzillesa a la infantesa, ens adonem que és un gran patrimoni, un patrimoni riquíssim, i que l'experiència de la pregària mereix ser aprofundida cada vegada més. L'hàbit de la fe no està fet a mida, es desenvolupa en nosaltres; no és rígid, creix, fins i tot en moments de crisi i resurrecció; de fet, no es pot créixer sense moments de crisi, perquè la crisi et fa créixer: entrar en crisi és un camí necessari per créixer. I l'alè de la fe és l'oració: creixem en la fe en la mesura que aprenem a resar. Després de certs moments de la vida, ens adonem que sense fe no ho hauríem pogut fer i que la pregària ha estat la nostra força. No només l'oració personal, sinó també la dels germans i de les germanes, i de la comunitat que ens ha acompanyat i donat suport, de les persones que ens coneixen, de les persones que demanem que preguin per nosaltres.

També per aquesta raó floreixen contínuament en l'Església comunitats i grups dedicats a la pregària. Alguns cristians fins i tot senten la crida a fer de la pregària l'acció principal dels seus dies. A l'Església hi ha monestirs, hi ha convents, ermites, on viuen persones consagrades a Déu i que sovint es converteixen en centres d'irradiació espiritual. Són comunitats de pregària que irradien espiritualitat. Són petits oasis on es comparteix una pregària intensa i es construeix dia a dia la comunió fraternal. Són cèl·lules vitals, no només per

al teixit eclesial sinó per a la mateixa societat. Pensem, per exemple, en el paper que va tenir el monacat en el naixement i el creixement de la civilització europea, i també en altres cultures. Preguar i treballar en comunitat fa que el mon vagi endavant. És un motor.

A l'Evangelí de Lluc, Jesús fa una pregunta dramàtica que sempre ens fa reflexionar: «*El Fill de l'home, quan vingui, trobarà la fe a la terra?*», o trobarà només organitzacions, com un grup d'«*empresaris de la fe*», tots ben organitzats, que fan obres de caritat, tantes coses..., o trobarà fe?

Per tant, podem concloure que la làmpada de la fe estarà encesa mentre hi hagi l'oli de la pregària. La làmpada de la veritable fe de l'Església estarà sempre encesa sobre la terra mentre hi hagi l'oli de la pregària. És el que fa anar endavant la fe i fa anar endavant la nostra pobra vida, dèbil, pecadora, però la pregària la fa anar endavant amb seguretat. És una pregunta que nosaltres cristians ens hem de fer: prego? Preguem? Com prego? Com els lloros o prego amb el cor? Com prego? Prego convençut que soc a l'Església i prego amb l'Església, o prego una mica segons les meves idees i faig que les meves idees es converteixin en oració? Aquesta és una pregària pagana, no cristiana. Repeteixo: podem concloure que la làmpada de la fe estarà sempre encesa sobre la terra mentre hi hagi l'oli de la pregària.

I aquesta és una tasca essencial de l'Església: pregar i ensenyar a pregar. Transmetre de generació en generació la làmpada de la fe amb l'oli de la pregària. La làmpada de la fe que il·lumina, que organitza les coses tal com són, però que només pot anar endavant amb l'oli de la pregària. En cas contrari s'apaga. Sense la llum d'aquesta làmpada, no podríem veure el camí per evangelitzar, de fet, no podríem veure el camí per creure bé; no podríem veure la cara dels germans als que ens hem d'acostar i servir; no podríem il·luminar l'habitació on ens podem trobar en comunitat... Sense la fe, tot s'ensorra; i sense la pregària, la fe s'apaga. Fe i pregària, junts. No hi ha cap altra manera. Per això l'Església, que és casa i escola de comunió, és casa i escola de fe i de pregària.